

NOTY
BIOGRAFICZNE

Grzegorz P. Bąbiak – dr hab., prof. uczelni, historyk kultury XIX i XX w., edytor. W zakres jego badań wchodzi mecenat artystyczny, bibliofilstwo i prasa schyłku XIX i początku XX wieku oraz zagadnienia ideologizacji kultury w tym okresie. Od 2000 r. wykładowca na Wydziale Polonistyki UW, w latach 2001–2016 był pracownikiem Instytutu Historii PAN, gdzie kierował Pracownią Problemów Kultury w Strukturach Totalitarnych (2003–2011), następnie był członkiem Zakładu Dziejów Inteligencji (2011–2016). W latach 2011–2016 był kierownikiem Zakładu Edytorstwa i Stylistyki na Wydziale Polonistyki UW oraz zastępcą dyrektora Instytutu Polonistyki Stosowanej (2012–2016), a od 2016 r. jest dyrektorem tego Instytutu. Laureat nagrody Ministra Edukacji Narodowej za publikację *Metropolia i zaścianek. W kręgu „Chimery” Zenona Przesmyckiego* oraz nagrody I Wydziału Polskiej Akademii Nauk za publikację *Sobie, ojczyźnie czy potomności... Wybrane problemy mecenatu kulturalnego elit na ziemiach polskich w XIX wieku*. Edytor listów m.in.: *Na rogu Stalina i Trzech Krzyży. Listy do Jerzego Borejszy 1944–1952*, (Czytelnik Warszawa 2014); *„Ludzie osobni” polskiej kultury. Korespondencja Jana Lorentowicza i Zenona Przesmyckiego-Miriama z lat 1899–1938*, (Wydz. Polonistyki, Warszawa 2015). Ostatnio opublikował zbiór archiwaliów dotyczących Szkoły Głównej warszawskiej wraz z obszernymi komentarzami: *„Szkoła rozumu i charakteru”. Szkoła Główna warszawska (1862–1869). Materiały do dziejów* (2019).

Helena Jadwiga Błazińska – filolog klasyczny, dr nauk społecznych w zakresie pedagogiki (pedeutologia), wykładowca języka łacińskiego i greckiego na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II. Od 2006 r. zajmuje się językiem chińskim na KUL. Jest współtwórcą filologii-sinologii KUL w Lublinie. Pełni funkcję dyrektora Centrum Polsko-Chińskiego KUL. Realizuje zadania jako ekspert MEN: 1. ds. podręczników do języka łacińskiego; 2. ds. pomocy dydaktycznych wykorzystywanych w językach klasycznych; 3. ds. awansu zawodowego nauczycieli. Jest członkiem Zarządu Lubelskiego Koła Polskiego Towarzystwa Filologicznego, Towarzystwa Naukowego KUL. Aktywnie działa na rzecz Polonii w Stowarzyszeniu „Wspólnota Polska” – Oddział Lubelski. Jest członkiem lubelskiego Towarzystwa Przyjaciół Grodna i Wilna. Główne zainteresowania – to: języki obce, w tym języki klasyczne, pedagogika, pedeutologia, systemy edukacyjne, edukacja w Chinach, antropologia, kultura antyczna.

Aneta Borisewska – studentka IV roku filologii polskiej Uniwersytetu Wileńskiego. Urodziła się w Ejszyszkach w 2017 r., ukończyła gimnazjum w Ejszyszkach z polskim językiem wykładowym. Należała do zespołów pieśni i tańca działających w Ejszyszkach: „Kwiaty Polskie” oraz „Fantazja”, w 2019 r. uczestniczyła w międzynarodowym projekcie młodzieżowym EUNIC Baltic Roadtrip.

Paweł Bukowiec – dr hab., historyk literatury, pracownik Katedry Kultury Literackiej Pogranicza, redaktor naczelny „Wielogłosu”. Autor książek: *Dwujęzyczne początki nowoczesnej literatury litewskiej: rzecz z pogranicza polonistyki* (2008), *Metronom: O jednostkowości poezji nazbyt rytmicznej* (2015), *Różnice w druku: Studium z dziejów wielojęzycznej kultury literackiej na dziewiętnastowiecznej Litwie* (2017), redaktor antologii *Žemaičių šlovė = Sława Żmudzinów: Antologia dwujęzycznej poezji litewsko-polskiej z lat 1794–1830* (2013, wstęp B. Speičytė).

Tadeusz Bujnicki – ur. w Wilnie w 1933 r. Profesor emerytowany Uniwersytetu Jagiellońskiego. Historyk literatury polskiej. Nauczyciel akademicki na polonistyce UJ (1955–1973, 1986–2003), Uniwersytetu Śląskiego (1973–1986), obecnie na Wydziale „Artes Liberales” Uniwersytetu Warszawskiego. W latach 1993–1995 wykładowca w Katedrze Filologii Polskiej Uniwersytetu Wileńskiego. Założyciel i kierownik Katedry Kultury Literackiej Pogranicza na UJ (w latach 2001–2003). Badacz twórczości Sienkiewicza, kierownik projektu badawczego „Henryk Sienkiewicz. Obecność w kulturze polskiej XX wieku” (2013–2019) oraz problematyki pogranicza dawnego Wielkiego Księstwa Litewskiego (3 projekty badawcze oraz 3 własne książki na ten temat). Autor ok. 300 prac naukowych, w tym 16 książek. Wydał m.in. zbiór studiów w jęz. litewskim (*Apie literaturinę „Žagarų” grupę ir ne tik*, 2018). W r. 2018 otrzymał Nagrodę im. Profesora Algisa Kalėdy. Współautor wydanego w serii Biblioteki Narodowej tomu: *Žagary. Antologia poezji* (2019 z J. Fazanem i K. Zajasem).

Teresa Dalecka – dr nauk humanistycznych. Od 1997 r. pracownik Katedry Filologii Polskiej (od 2007 r. Centrum Polonistycznego) Uniwersytetu Wileńskiego. Absolwentka Uniwersytetu Warszawskiego. Autorka książki pt. *Dzieje polonistyki wileńskiej 1919–1939* (Kraków 2003), artykułów publikowanych w Polsce i na Litwie, przekładów literatury litewskiej na jęz. polski. Główne zainteresowania koncentrują się wokół zagadnień dotyczących życia literackiego międzywojennego Wilna, recepcji literatury polskiej na Litwie, związków literackich polsko-litewskich.

Mirosław Dawlewicz – doc. dr nauk humanistycznych, absolwent Uniwersytetu Wrocławskiego. Zainteresowania badawcze dotyczą socjolingwistyki, w szczególności zróżnicowania socjalnego i terytorialnego polszczyzny północnokresowej. Autor monografii *Słownictwo socjolektu młodzieży polskiego pochodzenia w Wilnie* (Warszawa 2000), skryptów w języku litewskim *Trumpoji lenkų kalbos gramatika* (2012 i 2017) oraz kilkunastu publikacji naukowych w czasopismach i książkach zbiorowych. W latach 2012–2014 kierował projektem badawczym *Jan Karłowicz jako animator życia naukowego i kulturalnego przełomu XIX i XX w.*

Stanisław Dubisz – profesor emerytowany zwyczajny Uniwersytetu Warszawskiego. Studiował filologię polską na Uniwersytecie Warszawskim (1967–1972) i tamże uzyskiwał kolejne stopnie i tytuły naukowe (1979 – doktorat, 1991 – habilitacja, 1997 – tytuł naukowy profesora). Jego zainteresowania naukowe dotyczą rozwoju historycznego języka polskiego, stylistycznego zróżnicowania polszczyzny, języka polskiego poza granicami kraju, współczesnej polszczyzny ogólnej (szczególnie leksyki), dialektów i regiolektów. Jest autorem, współautorem i redaktorem ponad 600 pozycji bibliograficznych (w tym ponad 30 publikacji książkowych i ponad 250 artykułów naukowych), m.in. autorskich serii pt. *Język – Historia – Kultura* (Warszawa 2002, 2007, 2012, t. I–III) oraz *Językoznawcze studia polonistyczne* (Warszawa 2013–2018, t. I–VI). Jest redaktorem naukowym i/lub współautorem pierwszej syntezy wiedzy o polszczyźnie poza granicami kraju – *Język polski poza granicami kraju* (Opole 1997), najnowszego podręcznika akademickiego *Gramatyka historyczna języka polskiego* (Warszawa 2006), *Uniwersalnego słownika języka polskiego* (Warszawa 2003, t. I–VI/I–IV) oraz *Wielkiego słownika języka polskiego PWN* (Warszawa 2018, t. I–V), a także redaktorem naczelnym czasopisma naukowego „Poradnik Językowy”. Wchodzi w skład Rady Języka Polskiego przy Prezydium PAN, jest wiceprezesa Towarzystwa Kultury Języka, przez wiele lat był członkiem, sekretarzem i wiceprzewodniczącym Komitetu Językoznawstwa PAN, jako dziekan kierował Wydziałem Polonistyki UW (w latach 1996–2002, 2005–2012), od 1990 r. kieruje Pracownią Językoznawstwa Stosowanego na tymże Wydziale. Wypromował 22 doktorów i 100 magistrów. Został odznaczony m.in. Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Edukacji Narodowej, Medalem Uniwersytetu Warszawskiego oraz Medalem 200-lecia Uniwersytetu Warszawskiego. Jest laureatem nagród naukowych Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Wydziału I PAN, Rektora Uniwersytetu Warszawskiego oraz Nagrody Wydziału Polonistyki UW im. Jana Baudouina de Courtenay.

Irena Fedorowicz – doktor nauk humanistycznych, docent w Instytucie Języków i Kultury Regionu Bałtyckiego Uniwersytetu Wileńskiego. Absolwentka filologii polskiej Uniwersytetu Wrocławskiego, od 1994 r. jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym Centrum Polonistycznego UW. Jest autorką monografii o Czesławie Jankowskim (2005), skryptu akademickiego *Związki literackie polsko-litewskie w XIX i na początku XX wieku (wybrane zagadnienia)* (Wilnius 2015), współredaktorką trzech prac zbiorowych oraz około 50 artykułów na temat historii literatury polskiej XIX i początku XX w., życia kulturalnego Wilna (XIX–XX w.) i związków literackich polsko-litewskich w tymże okresie.

Kinga Geben – docent, doktor nauk humanistycznych. Ukończyła studia z zakresu filologii polskiej na Wydziale Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie też obroniła doktorat. Obecnie jest pracownikiem naukowo–dydaktycznym Instytutu Językoznawstwa Stosowanego Uniwersytetu Wileńskiego. Obszar zainteresowań naukowych: socjolingwistyka, kultura języka polskiego, nauczanie języka polskiego jako obcego i leksykologia. Dorobek naukowy obejmuje m.in. monografię na temat języka uczniów *Świadomość i kompetencja językowa a warstwy leksykalne w idiolektach młodzieży polskiego pochodzenia na Wileńszczyźnie* (Warszawa 2003), skrypty akademickie, podręczniki do języka polskiego oraz artykuły naukowe i popularnonaukowe.

Veronika Girininkaitė – doktor nauk humanistycznych, od 2005 r. jest pracownikiem w Bibliotece Uniwersytetu Wileńskiego, obecnie pracuje w Dziale Rękopisów, najczęściej bada i opisuje manuskrypty pisane w XVIII–XX w. w języku polskim. Opublikowała artykuły na temat dokumentów przechowywanych w Dziale Rękopisów Biblioteki Uniwersytetu Wileńskiego. Organizuje wystawy, oprowadza wycieczki po Gmachu Głównym Uniwersytetu Wileńskiego. Interesuje się wielojęzycznością, historią języków, egodokumentami. Praca doktorska z dziedziny historycznej socjolingwistyki dotyczyła wielojęzyczności w egodokumentach z początku XX w.

Regina Jakubėnas – historyk literatury, doktor nauk humanistycznych, asystent w Centrum Polonistycznym Uniwersytetu Wileńskiego. Autorka monografii *Prasa Wielkiego Księstwa Litewskiego w II połowie XVIII w.* (Kraków, Collegium Collumbinum 2005 r.) oraz kilkunastu artykułów na temat osiemnastowiecznego piśmiennictwa WKL opublikowanych w czasopismach naukowych i wydaniach zbiorowych. Zainteresowania naukowe dotyczą piśmiennictwa Wielkiego Księstwa Litewskiego w XVIII w.

Elżbieta Janus – doktor habilitowany, emerytowany profesor Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego, językoznawca. Ukończyła polonistykę na Uniwersytecie Warszawskim i rusycystykę na Uniwersytecie Moskiewskim. Po studiach była pracownikiem filologii rosyjskiej UW, od r. 1973 pracowała w Instytucie Badań Literackich PAN, w Pracowni Poetyki Teoretycznej i Języka Literackiego, którą kierowała prof. Maria Renata Mayenowa. W latach 1993–1999 pracowała w tworzącej się Katedrze Filologii Polskiej na Uniwersytecie Wileńskim. Po powrocie z Wilna w ciągu 2 lat prowadziła zajęcia w Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim (Instytut Słowiańszczyzny Wschodniej), pozostając pracownikiem

IBL, a od r. 2002 była także pracownikiem filologii polskiej Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego.

Halina Karaś – prof. dr hab., redaktor naczelny „Prac Filologicznych”, profesor zw. w Instytucie Języka Polskiego Uniwersytetu Warszawskiego, w l. 2000–2012 kierownik Zakładu Historii Języka Polskiego i Dialektologii UW, w latach 1995–2000 i w r. ak. 2011/2012 – wykładowca w Katedrze Filologii Polskiej Uniwersytetu Wileńskiego; członek zwyczajny Towarzystwa Naukowego Warszawskiego, członek prezydium TNW, w l. 2010–2013 – sekretarz Wydziału I TNW, prezes Łomżyńskiego Towarzystwa Naukowego, członek prezydium Towarzystwa Kultury Języka. Zainteresowania naukowe: dialektologia, historia języka polskiego, kontakty językowe, polszczyzna poza granicami kraju, zwłaszcza na Litwie, onomastyka. Autorka i współautorka kilku książek, m.in. *Polska leksykografia gwarowa* (Warszawa 2011), *Gwary polskie na Kowieńszczyźnie*, (Warszawa – Puńsk 2002), *Język polski na Kowieńszczyźnie. Historia – sytuacja socjolingwistyczna – cechy językowe – teksty* (Warszawa-Wilno 2001), *Rusycyzmy słownikowe w polszczyźnie okresu zaborów (na podstawie prasy warszawskiej z lat 1795–1918)* (Warszawa 1996), *Dialekty i gwary polskie. Leksykon Omegi* (Warszawa 1995, współautorki: S. Dubisz, N. Kolis), także podręczników do nauczania języka polskiego dla szkół w Polsce i na Litwie, redaktor i współautor witryn internetowych *Gwary polskie. Przewodnik multimedialny* (<http://www.gwarypolskie.uw.edu.pl>), *Dialekty i gwary polskie. Kompendium internetowe* (www.dialektologia.uw.edu.pl) oraz autor ponad 150 innych publikacji (artykułów naukowych, przeglądowych, wyborów tekstów gwarowych itp.).

Maria Kalinowska – historyk literatury polskiej, profesor zwyczajny na Wydziale Artes Liberales Uniwersytetu Warszawskiego. Do r. 2014 profesor Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Autorka książek o literaturze romantycznej (m.in. o dramacie romantycznym i jego teatralnym odbiorze) oraz o polskiej recepcji kultury greckiej, m. in. *Mowa i milczenie – romantyczne antynomie samotności* (1989), *Grecja romantyków. Studia nad obrazem Grecji w literaturze romantycznej* (1994), *Los, miłość, sacrum. Studia o dramacie romantycznym i jego dwudziestowiecznej recepcji* (2003) oraz nowych edycji utworów Juliusza Słowackiego (*Podróż do Ziemi Świętej z Neapolu, Agezylausz*). Autorka artykułów o Reducie (m.in. „Hamlet” and the Reduta Theatre, [w:] „Hamlet”: East – West, Gdańsk 1998; „Dziady” Mieczysława Limanowskiego, [w:] *Z pogranicza sztuk*, pod red. Z. Mocarskiej, Toruń 1996; *Mieczysław Limanowski – Witkiewiczowie*, „Rocznik Podhalański”, tom XI. *Wokół Witkiewiczów. W setną rocznicę śmierci ojca i sto trzydziestą urodzin syna*, red. Z. Moździerz, Zakopane 2016), współorganizator-

ka wystawy o Mieczysławie Limanowskim (Biblioteka UMK, Toruń, 1995) oraz redaktor – wraz z Andrzejem Sadurskim – monograficznego tomu *Mieczysław Limanowski. Człowiek, twórca, świadek czasów* (Toruń 1998). Współredaktor kilkunastu książek zbiorowych, m. in. tomów *Inspiracje Grecji antycznej w dramacie doby romantyzmu* (Toruń 2001), *Filhellenizm w Polsce* (Warszawa 2007, 2012).

Małgorzata Kasner – doktor nauk humanistycznych (1999), polonistka i lituanistka, literaturoznawczyni; od 2015 r. asystentka w Instytucie Slawistyki Polskiej Akademii Nauk (Warszawa, Polska); autorka pierwszej monografii o Juozasie Adomavičiusie-Kėkštasiu (*Juozas Kėkštas – paribio poetas*, Vilnius 2002) i artykułów literaturoznawczych. Obecnie zajmuje się badaniami kultury pamięci miasta na przykładzie współczesnego Wilna. Wybrana bibliografia: *Po co lituanistom „Kresy”?*, *Prace Filologiczne* vol. LV, 2008, 131–142; *Wilno – na pograniczu pamięci. Kilka uwag o badaniu pamięci na pograniczu*, *Homo Historicus* 2009, Vilnius 2010, 387–395; *O metodologii badań kultury pamięci miasta postsocjalistycznego (na przykładzie współczesnego Wilna)*, *Slavistica Vilnensis* 62, 2017, 277–290; *Vilnius archipelago: Performative walks around this performative city*. *Slavia Meridionalis* 19, Warszawa 2019, 1–18; (współaut. Zofia Sawaniewska-Mochowa), *Wariancje semantyczne pojęcia „kołtuna” w wybranych tekstach kultury polskiej i litewskiej*, *LingVaria* 1 (29), Kraków 2020, 179–198.

Urszula Kowalczyk – historyk literatury polskiej drugiej połowy XIX i początku XX w., pracuje w Zakładzie Literatury i Kultury Drugiej Połowy XIX Wieku Wydziału Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego. Zainteresowania badawcze: kształtowanie się dyskursu krytycznoliterackiego i historycznoliterackiego w drugiej połowie XIX i na początku XX w.; problematyka przemian literackiej refleksji nad przeszłością w XIX w., zagadnienia biografii i biografistyki na przełomie XIX i XX w. Autorka książek *Felicjan Faleński. Twórczość i obecność i Po winność i przygoda. Pisarze polscy drugiej połowy XIX wieku wobec kultury renesansu*. Współredaktorka tomów: *Konstelacje Stanisława Brzozowskiego, Historie literatury polskiej 1864–1914, Szkoła Główna. Kręgi wpływów, Szkoła Główna. Kręgi wpływów 2, Literatura i kultura lat 60. XIX wieku między polityką a prywatnością. Dyslokacje*. Zastępczyni redaktor naczelnej „Prac Filologicznych. Literaturoznawstwa”.

Paweł Krupka – mgr filologii romańskiej Uniwersytetu Warszawskiego i dr filologii greckiej Uniwersytetu Ateńskiego. Wykładowca greckiej literatury współczesnej na Wydziale Artes Liberales Uniwersytetu Warszawskiego w latach 2000–2009. Specjalizuje się w literaturoznawstwie i w rzadkich językach obszaru

śródziemnomorskiego. Większość publikacji książkowych to przekłady literackie, redakcja serii wydawniczych i beletrystyka.

Olaf Kryowski – dr hab., profesor Uniwersytetu Warszawskiego. Zajmuje się historią literatury oraz komparatystyką. Jego zainteresowania koncentrują się wokół twórczości Mickiewicza, Słowackiego i Krasińskiego. Obejmują związki literatury z różnymi tradycjami kulturowymi, przede wszystkim tymi, które rozwijały się na tzw. obszarach kresowych dawnej Rzeczypospolitej, a także relacje między poezją i malarstwem, słowem i obrazem. Jest autorem książek: *„Słońce ogromnych kręgi...” Malarskie inspiracje Słowackiego* (2002), *Tradycja bizantyjska w twórczości Mickiewicza* (2009), *Pogranicza romantyzmu – romantyzm pogranicza* (2016), licznych artykułów ogłaszanych w książkach i czasopismach, a także redaktorem prac zbiorowych: *Religie i religijność w literaturze i kulturze romantyzmu*, 2008; *Śladami romantyków*, 2010; *Tradycje bizantyjskie. Romantyzm i inne epoki*, 2014; *Romantyzm warszawski 1815–1864*, 2016, *Życie codzienne romantyków*, 2017.

Irena Kulik – studiowała filologię polską na Wydziale Slawistyki Wileńskiego Uniwersytetu Pedagogicznego (lit. Vilniaus pedagoginis universitetas). W latach 2000–2002 współpracowała z tygodnikiem *Nasza Gazeta*, później *Nasz Czas*. Od pewnego okresu związana z Lubelszczyzną. W 2018 r. na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II obroniła pracę doktorską pt. *Nazwiska krasnostawian w II połowie XVIII wieku. Na podstawie metryk osób zmarłych z okresu 1748–1786*. Związana z pismami regionalnymi: od 2016 z krasnostawskim czasopismem artystycznym „Nestor”. Jest współautorką wydania pt. „Prasa regionalna archidiecezji lubelskiej” pod red. Eugeniusza Wilkowskiego (Chełm 2019). Zainteresowania badawcze: językoznawstwo (fonetyka, słowotwórstwo, leksyka), antroponimia, historia, kultura północno- i południowokresowa.

Pavel Lavrinec – doc. dr nauk humanistycznych, absolwent Uniwersytetu Wileńskiego, kierownik Katedry Filologii Rosyjskiej Uniwersytetu Wileńskiego. Zainteresowania badawcze dotyczą historii literatury i prasy rosyjskiej w krajach bałtyckich i Polsce, litewsko-rosyjskich i polsko-rosyjskich związków literackich, życia literackiego międzywojennego Wilna. Jest autorem opracowania *Русская литература Литвы XIX – первая половина XX века* (1999), monografii *Евгений Шкляр: жизненный путь скитальца* (2008) oraz przeszło 100 artykułów naukowych w czasopismach akademickich i wydaniach zbiorowych oraz publikacji archiwalnych, przeglądów i recenzji naukowych.

Maria Makaruk – literaturoznawczyni i teatrolożka, badaczka dziejów inscenizacji dramatu romantycznego i współczesnego teatru. Od 2010 r. jest adiunktem w Zakładzie Literatury Romantyzmu Instytutu Literatury Polskiej Uniwersytetu Warszawskiego, prowadzi także zajęcia w Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Prezeska Warszawskiego Oddziału Towarzystwa Literackiego im. Adama Mickiewicza i członkini Polskiego Towarzystwa Badań Teatralnych.

Beata K. Obsulewicz – prof. dr hab., pracownik Instytutu Literaturoznawstwa Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, kierownik Katedry Literatury Pozytywizmu i Młodej Polski. Wraz z Zespołem przygotowuje edycję krytyczną *Pism wszystkich* Bolesława Prusa w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki. Interesuje się literaturą, sztuką, życiem literackim drugiej połowy XIX i początku XX w. Zajmuje się także problematyką religijną w kulturze oraz glottodydaktyką.

Dawid Maria Osiński – adiunkt w Zakładzie Literatury i Kultury Drugiej Połowy XIX Wieku na Wydziale Polonistyki UW. Wiceprezes oddziału warszawskiego Towarzystwa Literackiego im. Adama Mickiewicza (od 2010), zastępca dyrektora Instytutu Literatury Polskiej UW (od 2020), przewodniczący Mazowieckiego Komitetu Okręgowego Olimpiady Literatury i Języka Polskiego dla Szkół Podstawowych (od 2019). Autor monografii *Aleksander Świętochowski w poszukiwaniu formy. Biografia myśli* (2011) oraz *Pozytywistów dziedzictwo Oświecenia. Kierunki i formy recepcji* (2018). Współredaktor siedmiu tomów zbiorowych: *Modernistyczny Lwów – teksty życia, teksty sztuki* (wraz z Ewą Paczoską; 2009), *Etnos i psyche w twórczości Marii Konopnickiej i Elizy Orzeszkowej* (wraz z Grzegorzem Marchwińskim, 2012), „*Piosenki prawdziwe*” w *życiu kulturalnym i społecznym PRL-u. Studia* (wraz z Ewą Paczoską; 2013), *Realści, realizm, realność. W stulecie śmierci Bolesława Prusa* (wraz z Ewą Paczoską i Bartłomiejem Szleszyńskim; 2013), *Czasy rewolucji?* (wraz z Dorotą P. Sech; 2016); *W teatrze dziejów. Dramat historyczny ostatnich 150 lat: problemy lektury* (wraz z Marią J. Olszewską; 2016), *Literatura i kultura lat 60. XIX wieku między polityką a prywatnością. Dyslokacje* (wraz z U. Kowalczuk i D.W. Makuchem, 2019). Zainteresowania badawcze dotyczą przede wszystkim wątków oświeceniowych w twórczości pisarzy drugiej połowy XIX w., obecności dziedzictwa oświeceniowego w refleksji pozytywistów i modernistów, a także teorii języka pozytywistów oraz poezji drugiej połowy XIX w.; w planach monografia poświęcona Wilhelminie Zyndram-Kościałkowskiej.

Jūratė Pajėdienė – doktor nauk humanistycznych, pracownik naukowy Centrum Badań nad Dziedzictwem Piśmienniczym w Instytucie Języka Litewskiego. Jest autorką i współautorką kilkudziesięciu artykułów naukowych w prasie litewskiej i zagranicznej. Główne kierunki badań naukowych: składnia i semantyka dawnego i współczesnego języka litewskiego, historia kultury litewskiej i tekstów sakralnych, analiza dyskursu żmudzkiego.

Vaida Ragėnaitė – doktorantka Wileńskiej Akademii Sztuk Pięknych, obecnie przygotowuje rozprawę na temat sztuki oporu obywatelskiego. Odbyła studia licencjackie z historii sztuki na Wileńskiej Akademii Sztuk Pięknych oraz studia magisterskie w Instytucie Stosunków Międzynarodowych i Nauk Politycznych Uniwersytetu Wileńskiego, co sprawiło, że jej zainteresowania naukowe oscylują wokół sposobów wyrażania oporu obywatelskiego na Litwie i w Polsce w XIX w. w dziełach sztuki z uwzględnieniem kontekstu powstań 1830–1831 i 1863 r. Swoją wiedzę na temat sztuki XIX w. pogłębiała w ramach programu wymiany Erasmus+ w Instytucie Historii Sztuki Uniwersytetu Warszawskiego, gromadziła materiały w Paryżu, Warszawie i Lublinie.

Andrzej Romanowski – historyk literatury, publicysta, eseista, profesor zwyczajny Uniwersytetu Jagiellońskiego, kierownik Katedry Kultury Literackiej Pogranicza na Wydziale Polonistyki UJ, redaktor naczelny Polskiego Słownika Biograficznego, w krakowskim wydawnictwie Universitas redaktor serii „Biblioteka Literatury Pogranicza”. Jego ostatnio wydane książki to: *Wschodnim pograniczem literatury polskiej. Od średniowiecza do Oświecenia* (2018) oraz *Antykomunizm, czyli upadek Polski. Publicystyka lat 1998–2019* (2019).

Elżbieta Smułkowa – em. prof. zw. Uniwersytetu Warszawskiego i w latach 1997–2002 Uniwersytetu w Białymstoku. Słowistka językoznawczyni specjalizująca się w problematyce języka białoruskiego. W latach 1991–1995 konsul generalny a następnie ambasador RP na Białorusi. Autorka prac z zakresu fonetyki, fonologii i akcentologii języka i gwar białoruskich; badaczka socjolingwistycznej problematyki pogranicza polsko-białorusko-litewskiego, w tym współtwórczyni nowej koncepcji prezentacji słownictwa mieszanego na terenie zamieszkałym przez ludność wielojęzyczną, zob. *Brasławszczyzna. Pamięć i współczesność. I. Historia regionu. Charakterystyka socjolingwistyczna. Świadectwo mieszkańców* (Warszawa 2011), *II. Słownictwo dwujęzycznych mieszkańców rejonu (Słownik brasławski)* (Warszawa 2009).

Inesa Szulska – pochodząca z Wileńszczyzny absolwentka filologii polskiej i bałtyckiej na Uniwersytecie Warszawskim, obecnie adiunkt w Zakładzie Bałtystyki UW. W r. 2009 obroniła rozprawę doktorską pt. „Litwa Józefa Ignacego Kraszewskiego” (Nagroda Prezesa Rady Ministrów RP, 2010). Stopień doktora habilitowanego uzyskała w r. 2020 na podstawie cyklu artykułów „*Obrazy litewskie w literaturze polskiej drugiej połowy XIX i początku XX wieku. Studia imagologiczno-recepcyjne*”. Obszar zainteresowań naukowych: badania komparatystyczne polsko-litewskich związków literackich i kulturalnych w latach 1864–1918. Badaczka opublikowała monografię *Litwa Józefa Ignacego Kraszewskiego* (2011), kilkadziesiąt artykułów naukowych w tomach zbiorowych i czasopismach w Polsce i na Litwie.

Viktorija Ušinskienė – doktor nauk humanistycznych, docent. Ukończyła studia slawistyczne na Uniwersytecie Petersburskim. Od 1993 r. jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym Centrum Polonistycznego (do r. 2007 – Katedry Filologii Polskiej) Uniwersytetu Wileńskiego. Stopień doktora uzyskała w r. 1999. Jest członkiem Komisji Akademickiej Wydziału Filologicznego, koordynatorem programów edukacyjnych Centrum Polonistycznego. Członkini Litewskiej Asocjacji Sławistów. Od r. 2008 pełni funkcję koordynatora komitetu redakcyjnego pisma naukowego *Slavistica Vilnensis*. Zainteresowania naukowe dotyczą historii języka, leksykologii, etymologii, glottodydaktyki. Jest autorką monografii *Ludowe nazewnictwo anatomiczne w języku rosyjskim (Народная анатомическая терминология в русском языке, Vilnius 2013)*, podręcznika *Uczymy się polskich czasowników (Mokomės lenkų veiksmažodžių, Vilnius 2017)*, współautorką monografii *Język polski na Kowieńszczyźnie (Warszawa–Vilnius 2001)*, *Wielkiego słownika polsko-litewskiego (zeszyt próbny, Warszawa–Vilnius 2005)*, tłumaczką podręcznika *Lenkų kalba per 4 savaites (M. Kowalska, Język polski w 4 tygodnie, Vilnius 2005)*, a także autorką około 60 artykułów w pismach naukowych oraz haseł w *Powszechnej encyklopedii litewskiej (Visuotinė lietuvių enciklopedija)*.

Tatjana Vologdina – absolwentka lituanistyki i slawistyki Wileńskiego Uniwersytetu Pedagogicznego oraz Uniwersytetu Wileńskiego. Stopień naukowy doktora obroniła na Uniwersytecie Wileńskim na podstawie pracy dotyczącej wpływu filozofii Nietzschego i Schopenhauera na literaturę europejską. W r. 2004 odbyła 7-miesięczny staż w Chinach jako lektor języka i kultury litewskiej. Od 2004 r. kieruje Studium Języka i Kultury Litewskiej na Uniwersytecie Wrocławskim (prowadzi zajęcia z języka litewskiego, literatury litewskiej oraz kultury Litwy). Jest założycielką i wieloletnią opiekunką Koła Naukowego Lituanistów „Labas”.

Od wielu lat jest organizatorką wydarzeń kulturalnych związanych z Litwą oraz promotorką kultury litewskiej we Wrocławiu. Co roku organizuje obozy oraz szkoły letnie na Litwie dla studentów Uniwersytetu Wrocławskiego służące poznaniu języka i kultury litewskiej oraz integracji polskiej i litewskiej młodzieży akademickiej. Pomysłodawca i główny organizator Międzynarodowego Kongresu Lituanistów. Autorka licznych publikacji i tłumaczeń.

Iwona Wiśniewska – literaturoznawca, dr nauk humanistycznych. Pracuje w Instytucie Badań Literackich PAN w Warszawie, zajmuje się literaturą polską II połowy XIX w., skupiając swoje zainteresowania na życiu i twórczości E. Orzeszkowej oraz edytorstwie naukowym. W jej opracowaniu ukazały się m.in. następujące utwory E. Orzeszkowej: *Dnie* (Warszawa 2001) oraz *Wóz Żagornanta (Nieukończony dramat)* (Warszawa 2012).